

OD ISTOG PISCA

KNJIGA IZGUBLJENOG I NAĐENOG

HAJKA

LUSI FOLI

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

---

*Zar starog prijatelja treba zaboraviti
i nikada ga se ne setiti?*

SADA
2. januar 2019.

HEDER

Vidim čoveka kako dolazi kroz vejavicu. Posmatran iz daljine kroz beli zastor, izgleda kao da i nije ljudsko biće, već tek senovita prilika.

Dok mi se približava, vidim da je to lovočuvar Dag.

Žuri prema Kolibi, shvatam, pokušava da trči. Ali ometa ga sneg koji je napadao i još pada. Tetura se pri svakom koraku. Nešto ne valja. Nisam ni morala da mu vidim lice da bih to shvatila.

Približava mi se i na njegovom licu vidim izraz šoka. Poznat mi je taj izraz. Viđala sam ga ranije. Ovo je izraz svedoka nečega užasnog, nečega što prevazilazi okvire normalnog ljudskog iskustva.

Otvaram vrata Kolibe i puštam ga da uđe. Sa sobom unosi nalet ledenog vazduha i sneg se prosipa za njim.

„Šta se desilo?“, pitam ga.

Na trenutak vlada muk dok on pokušava da povrati dah. Ali pre nego što je stigao i usta da otvori, njegove oči već pripovedaju nemu storiju užasa.

Napokon progovara. „Našao sam našeg nestalog gosta.“

„To je sjajno“, kažem mu. „Gde...?“

Odmahuje glavom i osećam kako mi pitanje zamire na usnama.

„Našao sam telo.“

Tri dana ranije
30. decembar 2018.

EMA

Nova godina. Svi smo se okupili prvi put posle ko zna koliko vremena. Mark i ja, Miranda i Džulijen, Nik i Bo, Samira i Džajls, njihova šestomesečna beba Prija. I Kejti.

Četiri dana u zimom zastrtoj gorštačkoj divljini. Zove se Loh Korin. Vrlo ekskluzivno mesto: tokom godine primaju samo četiri posete – ostatak vremena to mesto služi kao privatno boravište. Kao što se može i pretpostaviti, u ovo doba godine je najpopularnije. Morala sam da rezervišem već prošle Nove godine, dan nakon dočeka, čim su se otvatile rezervacije. Žena s kojom sam razgovarala uveravala me je da ćemo tamo biti praktično sami, pošto je naša grupa popunila većinu slobodnih mesta.

Opet vadim brošuru iz torbe. Debeo karton i skupa štampa. Na brošuri se vidi jezero obraslo jelama i kako se iza njega uzdižu planinski vrhovi što se crvene od vresa; mada je lako moguće da su sada već prekriveni snegovima. Prema rečima fotografa, Koliba – „Nova koliba“, kako je opisana u brošuri – zapravo je veliko stakleno zdanje, ultramoderno,

a dizajnirao ju je svetski poznati arhitekta koji je upravo izgradio letnji paviljon u Serpentskoj galeriji. Mislim da je zamisao bila da se Koliba naprosto stopi s mirnom površinom jezera, odražavajući krajolik i oštre obrise velike planine Manro koja se iza Kolibe pruža ka nebu.

Blizu Kolibe, u njenoj senci, razaznaje se mala skupina građevina koje izgledaju kao da su se zgrčile jedna uz drugu da bi im bilo toplije. To su kućice, po jedna za svaki par, ali okupljaćemo se za zajedničke obroke u lovačkoj kolibi, većoj zgradi u sredini. Izuzev gorštačke večere, koju će nam poslužiti prve noći – „izbor lokalnih sezonskih prehrambenih proizvoda“ – kuvaćemo sami. Zamolila sam ih da naruče hranu koju ću spremati. Već sam im poslala poduži spisak namirnica – sveži tartufi, guščija pašteta, ostrige. Name-ravam da za doček Nove godine pripremim pravu gozbu i vrlo sam uzbuđena zbog toga. Obožavam da kuvam. Hrana spaja ljude, zar ne?

Ovaj deo našeg putovanja izrazito je dramatičan. S jedne strane se prostire more, a litica je ponegde toliko strma da se čini kao da bi jedan pogrešan potez bio dovoljan da se survamo u provaliju. Voda je sinje boje i uzburkana. Na jednom polju povrh litice ovce su se skupile jedna uz drugu kao da pokušavaju da se zgreju. Vetar se jasno čuje kako fijuče i zavija. Povremeno udara o prozore tako da se ceo voz trese.

Svi ostali su zaspali, čak i beba Prija. Džajls hrče.

„Vidite“, htela bih da im kažem, „vidite kako je samo prelepo!“

Ovo putovanje sam ja planirala, te se osećam pomalo posesivno u vezi s njim – muči me strepnja da ljudi neće uživati, da će nešto poći po zlu. Ali već me ispunjava i ponos

na sitne uspehe postignute tokom puta... kao što je ovo, ova divlja lepota koja se vidi kroz prozor.

Nije nimalo iznenađujuće što su svi zaspali. Jutros smo svi ustali baš rano kako bismo stigli na voz – a Miranda je delovala naročito zlovoljno zbog toga. A onda su, naravno, svi počeli da piju. Mark, Džajls i Džulijen su rano počeli s pićem, negde oko Donkastera, iako je bilo tek jedanaest sati. Kada su se nacvrkali, delovali su srećno, druželjubivo i glasno (putnici koji su sedeli na narednih nekoliko sedišta nisu delovali oduševljeno time). Njih trojica kao da se s lakoćom vraćaju opuštenom drugarstvu iz minulog doba, ma koliko vremena da prođe između naših viđanja, naročito kada im u tome pomogne nekoliko piva.

Nik i Bo, Nikov američki dečko, ne pripadaju u toj meri ovom momačkom klubu, jer Nik u Oksfordu nije bio deo njihovog društva... premda je Kejti nekada tvrdila da tu ima još nečega, nekakve neizrečene homofobije kod ostalih momaka. Nik je najpre i nadasve Kejtin prijatelj. Ponekad mi se čini jasno da mu se mi ostali i ne dopadamo i da nas trpi samo zbog Kejti. Oduvek sam sumnjala da su odnosi između Nika i Mirande na neki način hladni, najverovatnije zato što su oboje tako jake ličnosti. A opet, njih dvoje su od jutros kao spojeni pupčanom vrpcom i zajedno su, podruku, odjurili preko perona kako bi kupili „potrepštine“ za put. Ispostavilo se da su te potrepštine savršeno ohlađena boca sonsea, koju je Nik izvadio iz rashladne torbe, zbog čega su ga pivopije pogledale pomalo sa zavišću. „Hteo je da kupi džin i tonik u limenkama“, objasnila nam je Miranda, „ali nisam mu dala. Moramo da počnemo kako želimo i da nastavimo.“

Miranda, Nik i ja smo popili malo vina. Čak je i Samira u poslednji čas rešila da nam se pridruži: „Ima novih istraživanja koja kažu da možeš da piješ kada dojiš.“

Kejti je isprva odmahnula glavom; ona je uzela bocu mineralne vode. „Ma hajde, Kej-ti“, moljakala ju je Miranda ubedljivo joj se smešeći i nudeći joj čašu. „Na odmoru smo!“ Mirandu je teško odbiti kada pokušava da te ubedi u nešto, pa je Kejti naravno prihvatila čašu i kolebljivo otpila gutljaj.

Cuganje pomaže da se malo opustimo; kada smo se ukrcali u voz, došlo je do nezgode sa sedištima. Svi su bili umorni i zlovoljni dok su mrzovoljno pokušavali da razreše problem. Ispostavilo se da je jedno od devet sedišta koje smo rezervisali nekako završilo u narednim kolima, potpuno samo. Voz je bio krcat zbog praznika, te nije bilo nikakvog načina da se neko premesti.

„To je očito moje sedište“, kazala je Kejti. Vidite, Kejti štrči, pošto nije u paru. Čak bi se valjda moglo reći da je ona sada veći uljez od mene.

„Oh, Kejti“, kazala sam joj. „Baš mi je žao – osećam se kao idiot. Ne znam kako je došlo do toga. Bila sam sigurna da sam sva sedišta rezervisala po sredini, kako bismo svi bili zajedno. Mora da je sistem to sam promenio. Vidi, dođi i sedi ovde... ja ću tamo.“

„Ne“, rekla je Kejti s mukom dižući svoj kofer preko glava putnika koji su se već smestili na svoja sedišta. „To nema nikakvog smisla. Ne smeta mi.“

U glasu joj se čulo da nije tako. *Za boga miloga*, zatekla sam sebe kako razmišljam. *Ovo je samo putovanje vozom. Zar je zaista bitno?*

Ostala sedišta bila su okrenuta jedna ka drugima oko dva stola po sredini vagona. Odmah iza njih jedna starija žena sedela je pored nekog tinejdžera s pirsinzima – očito da njih dvoje putuju svako za sebe. Nije delovalo verovatno da ćemo

moći da uradimo bilo šta u vezi s tim propustom, ali onda se Miranda nagnula preko puta i obratila onoj starijoj ženi, a njena duga i gusta kosa zablistala je kao zlato i ona je bacila svoju čin. Jasno sam videla koliko je ta žena očarana Mirandom: izgledom, oštrim, bezmalo klasičnim naglaskom. Kada Miranda hoće, zna da bude *ozbiljno* šarmantna. Svako ko je poznaje bio je u nekom trenutku pod uticajem toga.

Oh, da, kazala je ta žena, naravno da će se ona premestiti. Svejedno će u susednim kolima verovatno biti mirnije: „Vi omladina, aha!“ – premda niko od nas više nije baš mlad – „A i više volim da sedim okrenuta napred.“

„Hvala ti, Manda“, kazala je Kejti smešeći se na tren. (Zvučala je kao da oseća zahvalnost, ali nije tako izgledala.) Kejti i Miranda su najbolje prijateljice odavno. Znam da se u poslednje vreme nisu često viđale; Miranda kaže da je Kejti bila zauzeta zbog posla. A pošto su Samira i Džajls bili obuzeti bebom, Miranda i ja smo provodile zajedno više vremena nego ikada ranije. Išle smo u šoping, izlazile na piće. Tračarile smo zajedno. Počela sam da se osećam kao da me je ona prihvatila kao svoju *prijateljicu*, a ne samo kao Markovu devojkicu, koja se poslednja priključila grupi i to sa skoro decenijom zakašnjenja u odnosu na ostale.

Kejti je ranije uvek bila tu da se gura na moje mesto. Ona i Miranda su oduvek bliske. Čak toliko da su više kao sestre nego kao prijateljice. Ranije sam se osećala kao da sam zbog toga isključena iz društva, upravo zbog te njihove bliskosti i zajedničke prošlosti. To ne ostavlja prostora da nova prijateljstva dođu do daha. Tako da mi je potajno, pa, vrlo drago.

Zaista želim da se na ovom putovanju svi lepo provedu i da sve bude uspešno. Odlazak van grada za doček Nove godine

važna je stvar. Ova grupa to radi svake godine. Radili su to davno pre nego što sam se ja pojavila i stupila na scenu. Valjda je planiranje ovog putovanja poprilično žalostan pokušaj dokazivanja da sam zaista jedna od njih. Valjda im tako stavljam do znanja kako bi trebalo da me napokon prime u „uži krug“ društva. Čovek bi pomislio da je tri godine – koliko smo Mark i ja zajedno – dovoljno dugo. Ali nije. Vidite, svi se oni poznaju odavno: još iz Oksforda, gde su se sprijateljili.

Nezgodno je – kao što zna svako ko se našao u ovakvoj situaciji – upasti u grupu starih prijatelja. Čini mi se da ću stalno biti ona nova devojka, ma koliko godina prošlo. Uvek ću biti poslednja koja je došla, pridošlica i uljez.

Opet gledam brošuru koju držim u krilu. Možda će ovo putovanje – tako brižljivo pripremljeno – promeniti stvari. Možda će dokazati da sam jedna od njih. Tako sam uzbuđena.

KEJTI

Napokon smo stigli. A mene naprasno obuzima čežnja da se vratim u grad. Bilo bi mi dovoljno da vidim čak i moj radni sto na poslu. Železnička stanica Loh Korin toliko je sićušna da je to smešno. Samo jedan peron iza kog se okomito diže planina čiji se vrh gubi u oblacima. Znak nacionalne železnice deluje skoro kao neslana šala. Platforma je prekrivena tankim slojem snega, a savršeno belilo nije naružio ni jedan jedini trag. Razmišljam o londonskom snegu – kako postaje prljav bezmalo istog trena kada padne, dok ga gazi na hiljade stopa. Da mi je bio potreban dokaz o tome koliko smo daleko od grada, poslužilo bi to što niko nije ni kročio po ovom snegu, a kamoli da je došao da ga raščisti. Toto, sve mi se čini da više nismo u Kansasu. Vozom smo proputovali kilometre i kilometre ovog divljeg krajolika. Ne sećam se kada sam poslednji put videla nešto podignuto ljudskim rukama pre nego što smo pristali u ovu stanicu, a kamoli nekog čoveka.

Pažljivo hodamo po zaleđenom peronu – kroz napadali sneg vidi se kako se presijava crni led – pa prolazimo mimo maleckke stanične zgrade. Deluje kao da je u potpunosti napuštena. Pitam se koliko se često koristi „Čekaonica“ s oslikanim znakom i optimističnom policom s knjigama.

Sada prolazimo kraj malog šaltera s prljavim staklom: to je ili biletarnica ili mala kancelarija. Provirujem unutra, opčinjena zamišlju da usred sve ove divljine postoji kancelarija, pa osećam blagu zatečenost kada shvatam da nije prazna. U njoj, u polumraku, zaista neko sedi. Jedva razaznajem njegov obris: pogrbljen čovek širokih pleća, a onda vidim kako mu oči sevaju dok nas gleda kako prolazimo.

„Šta je bilo?“, pita me Džajls okrećući se ispred mene. Mora da sam ispustila nekakav zvuk kada sam se iznenadila.

„Tamo ima nekoga“, šapućem. „Železnički čuvar ili tako nešto – samo sam se zapanjila.“

Džajls viri kroz prozor. „U pravu si.“ Pretvara se da odiže zamišljenu kapu s čelave glave. „Dabar jutar želim“, kaže cereći se. Džajls je spadalo u našoj grupi: dopadljiv i luckast – ponekad previše.

„To je irski način govora, idiote“, kaže mu Samira s ljubavlju u glasu. Njih dvoje sve rade s ljubavlju. Nikada nisam svesnija da nisam u vezi nego kada sam u njihovom društvu.

Čovek za šalterom najpre ne odgovara, a onda lagano diže ruku, kao u znak nekakvog pozdrava.

Lend rover čeka da nas pokupi: sav je kaljav od blata, jedan od onih starih modela. Vidim kako se vrata otvaraju i visok čovek izlazi iz kola.

„To mora da je lovočuvar“, kaže Ema. „U imejlu je pisalo da će nas on pokupiti.“

Razmišljam kako on ni najmanje ne liči na lovočuvara. Ali šta sam pa zamišljala? Valjda sam ponajviše očekivala da će to biti stariji čovek. Ovaj je verovatno negde naših godina. Moglo bi se reći da je krupan kao što sam zamišljala: razmere njegovih ramena i visina govore o životu provedenom na

otvorenom, a tu je i poprilično razbarušena tamna kosa. Dok nam tihim mumljanjem želi dobrodošlicu, čujem da mu je glas nekako grub, kao da ga ne koristi preterano često.

Vidim ga kako nas odmerava. Mislim da mu se ne dopada to što vidi. Da li se on podrugljivo smeška dok odmerava Nikovu besprekornu *Barburovu* jaknu, Samirine hanTERSICE, Mirandin okovratnik od lisičjeg krzna? Ako je tako, ko zna šta misli o mojoj odeći za život u gradu i *Samsonajtovom* koferu na točkićima. Nisam ni razmišljala o tome šta sam pakovala, jer sam bila sva rasejana i pogubljena.

Vidim kako Džulijen, Bo i Mark pokušavaju da mu pomognu s torbama, ali ih on odbija. Naspram njega oni izgledaju kao uredni školarci prvog dana polugodišta. Klađim se da im se ta suprotnost ni najmanje ne dopada.

„Valjda ćemo morati da idemo u dve ture“, zapazio je Džajls. „Nema šanse da se svi potrpamo unutra a da to bude bezbedno.“

Lovočuvar izvija veđe. „Kako vam drago.“

„Devojke, vi idite prve“, kaže Mark pokušavajući da ispadne džentlmen, „a mi momci ćemo ostati.“ Čekam sa strepnjom da se našali kako su Nik i Bo počasne devojke. Sreća pa mu to nije sinulo – inače ne bi uspeo da se ne izlance. Danas svi pazimo kako se ponašamo i vodimo računa da smo u trpeljivom fazonu dok provodimo odmor s prijateljima.

Baš se odavno nismo svi ovako skupili zajedno – verovatno je poslednji put bilo za prošlu Novu godinu. Uvek zaboravljam kako je to. Tako brzo i lako upadamo u naše stare uloge, koje smo uvek igrali u ovoj grupi. Ja sam ona ćutljiva – u odnosu na Mirandu i Samiru, moje stare cimerke i ekstroverte u našoj grupi. Vraćam se starim obrascima ponašanja. Svi to radimo. Uverena sam da Džajls nije ni izbliza toliko spadalo u urgentnom, gde radi kao viši specijalista. Ulazimo

u lend rover. Unutra se oseća na mokrog psa i zemlju. Pretpostavljam da bi i lovočuvar tako mirisao kad bih mu se približila. Miranda sedi napred, pored njega. Povremeno osećam njen parfem: težak, zagušljiv, kako se nekako neobično meša s mirisom zemlje. Samo ona može da iznese tako nešto. Okrećem se da udahnem svež vazduh koji prodire kroz naprsli prozor.

S jedne strane auta vidi se poprilično strma obala kako ponire ka jezeru. S druge, iako nije toliko mračno, šuma je već neprozirno crna. Put je obična staza, puna rupa i uska, te bi jedan pogrešan potez bio dovoljan da pohrlimo u vodu ili da se obrušimo u gustiš. Krivudamo putem a onda iznenada dolazi do jakog kočenja. Svi se bacamo napred u sedištima, pa se vraćamo unazad i treskamo u njih.

„Jebote!“, viče Miranda a Prija, koja je sve do sada bila tiha tokom čitavog putovanja, počinje da urla u Samirinom naručju.

Jelen je obasjan farovima nasred staze ispred nas. Mora da se odlepio od senki podno drveća a da niko od nas to nije ni zapazio. Ogromna glava deluje skoro pa preveliko za vitko ridasto telo, onako okrunjena golemim razgranatim rogovima, istovremeno veličanstvenim i smrtonosnog izgleda. Obasjane farovima, njegove oči blistaju nekako čudno zelenkasto i tuđinski. Napokon prestaje da zuri u nas i bez žurbe zamiče pod krošnje. Hvatam se za grudi i osećam kako mi srce tuče.

„Au“, izustila je Miranda. „Šta to bi?“

Lovočuvar se okreće da je pogleda i mrtav hladan joj odgovara: „Jelen.“

„Mislim“, kaže ona pomalo zbunjeno, što je za nju krajnje neobično, „mislim, kakav jelen?“

„Crveni“, odgovara joj lovočuvar. „Crveni evropski jelen.“ Skreće pogled na put. Razgovor je završen.

Miranda se okreće prema nama na zadnjim sedištima i usnama oblikuje reči: „Dobar frajer, ne?“ Samira i Ema klimaju u znak saglasnosti. A onda, naglas, ona me pita: „A ti ne misliš tako, Kejti?“ Naginje se i udara me u rame, tek malčice prejako.

„Ne znam“, odgovaram joj. Gledam lovočuvarevo bezizražajno lice u retrovizoru. Da li je on naslutio da razgovaramo o njemu? Ako jeste, ničim ne pokazuje da nas sluša, ali svedjedno se osećam postišeno.

„Oh, ali ti si uvek imala čudan ukus kada je reč o muškarcima, Kejti“, kaže Miranda kroz smeh.

Miranda nikada nije volela moje momke. Za divno čudo, nisu ni oni nju. Često sam morala da je branim kod njih. „Mislim da ih ti biraš“, rekla mi je jednom, „tako da ti budu anđeo na ramenu koji ti stalno priča: *Ova ništa ne valja. Kloni je se.*“ Ali Miranda je moja najstarija prijateljica i naše prijateljstvo je nadživelo sve romantične veze – makar moje. Miranda i Džulijen su zajedno još od Oksforda.

Nisam znala šta da mislim o Džulijenu kada je on stupio na scenu, krajem naše prve godine. Nije znala ni Miranda. On je bio svojevrsna anomalija u poređenju s njenim pređašnjim momcima. Mora se priznati da ih je bilo samo par za poređenje, obojica slučajevi kao ja, ni izbliza zgodni ili druželjubivi kao ona, bili su to momci u konstantnoj neverici što ih je izabrala. Mada, Miranda je oduvek volela slučajeve.

I tako je Džulijen delovao kao previše očigledan izbor za nju, pošto je tako volela lutilice i uličare. Bio je previše drsko zgodan, previše samouveren. A to su njene reči, ne moje. „Tako je arogantan“, znala bi da kaže. „Jedva čekam da mu se najebem milosne matere kada sledeći put to proba.“ Pitala sam se zar ona zaista ne uviđa koliko je njena arogancija, njena samouverenost, ravna njegovoj.

Džulijen je pokušavao. Ona ga je svaki put odbijala. Pri-
lazio je da čavrlja s nama – s njom – u pabovima. Ili bi samo
„naleteo na nju“ nakon predavanja. Ili bi slučajno svratio u
bar na našem faksu navodno da bi se video s nekim prijateljima,
ali bi onda celu noć proveo za našim stolom, udvarajući se
Mirandi s takvom iskrenošću da je to bilo neprijatno.

Kasnije sam shvatila da kada Džulijen hoće nešto dovoljno
žarko, neće dopustiti da mu se bilo šta ispreči na putu do
toga. A hteo je Mirandu. I to žestoko.

Ona se na kraju pomirila sa stvarnošću: i ona je želela
njega. Koja ga pa ne bi želela? Tada je bio prelep – i dalje
je, možda još više sada kada mu je život malo ogrubeo savr-
šenstvo i malčice sputao vešt jezik. Pitam se da li je uopšte
moguće s biološkog stanovišta ne želeći muškarca kakav je
Džulijen, makar u čisto telesnom smislu.

Sećam se kada nas Miranda upoznala na Letnjem balu
– kada su se napokon smuvali. Naravno, dobro sam znala
ko je on. Bila sam svedok čitave te sage: njegove jurnjave za
Mirandom, njenog odbacivanja, njegovog upornog pokušava-
vanja – da bi ona napokon popustila pred neumitnim. Znala
sam tako mnogo o njemu. Na kom je faksu, koje predmete
pohađa, činjenicu da je univerzitetski reprezentativac u rag-
biju. Toliko sam toga znala o njemu da sam skoro zaboravila
da on nema pojma ko sam ja. I tako, kada me je poljubio u
obraz i rekao vrlo ozbiljno: „Drago mi je što smo se upoznali,
Kejti“, sasvim učtivo iako je bio pijan – sve mi je to delovalo
kao nekakva ogromna neslana šala.

Prvi put kada je prespavao u našoj kući – Miranda, Samira
i ja smo živele zajedno tokom druge godine – nabasala sam
na njega kako izlazi iz kupatila s peškirom obmotanim oko

struka. Toliko sam se trudila da se ponašam normalno, da ne
gledam u njegove gole grudi i široka i mišićava ramena koja su
se još presijavala od vode, da sam rekla: „Zdravo, Džulijene.“

On kao da je malčice pritegao peškir oko struka. „Zdra-
vo.“ Namrštio se. „Ah... ovo je malo bezvezno. Bojim se da
ne znam kako se zoveš.“

Uvidela sam svoju grešku. On je u potpunosti zaboravio
ko sam ja, a verovatno je zaboravio i da se upoznao sa mnom.
„Oh“, izustila sam i pružila ruku. „Ja sam Kejti.“

Nije mi prihvatio ruku, a ja sam u tom trenutku shvatila
da sam napravila još jednu grešku – ponašala sam se pre-
terano zvanično, previše uvrnuto. Onda mi je sinulo da to
možda ima veze s tim što desnom rukom steže peškir oko
struka, a levom drži četkicu za zube.

„Izvini.“ Tada mi je uputio onaj svoj očaravajući osmeh
i sažalio se. „Dakle, šta si uradila, Kejti?“

Samo sam zurila u njega. „Kako to misliš?“

Zasmejao se. „Znaš onaj roman?“, objasnio je. „*Šta je
Kejti uradila*. Oduvek sam voleo tu knjigu. Mada nisam
siguran da bi trebalo da je momci vole.“ Drugi put da mi je
uputio onaj svoj osmeh i odjednom mi se učinilo da možda
uviđam delić onoga što je Miranda videla u njemu.

Evo u čemu je stvar kada su posredi ljudi kao Džulijen.
U američkim romantičnim komedijama neko ko je toliko
zgodan glumio bi pravo kopile, možda nekoga ko bi treba-
lo da se preobrati i pokaje zbog svojih grehova. Miranda
bi bila kučka i kraljica mature, s *mračnom tajnom*. A ona
neugledna – ja – bila bi nežan, blag i žalosno neshvaćen lik
koji bi na kraju spasao stvar. Ali u stvarnom životu nije tako.
Ljudi kao što su oni ne moraju da budu neprijatni. Zašto bi
oni sebi otežavali život? Mogu da priušte da budu spekta-
kularni i šarmantni kao što zaista jesu. A ljudi poput mene,

neugledni i nepoznati, mi ne ispadamo baš uvek heroji u toj priči. Ponekad i mi imamo svoje mračne tajne.

Nestalo je i ono malo preostale dnevne svetlosti. Gotovo da se nije videlo ništa osim crnog zbijenog drveća levo i desno od drumu. Zbog mraka je šuma delovala gušće, zbijenije: skoro kao da nadire ka nama. Osim brujanja motora nije se čulo ništa; možda drveće prigušuje i zvuk.

Na suvozačkom sedištu Miranda pita lovočuvara o pristupu. Ovo mesto je zaista udaljeno. „Do puta se vozi sat vremena“, objašnjava nam lovočuvar. „Po lepom vremenu.“

„Sat vremena?“, pita Samira. Nervozno gleda Priju, koja zuri kroz prozor u sumračni krajolik, a titraj mesečine između stabala belasa se u njenim krupnim tamnim očima.

Osvrćem se da pogledam kroz zadnji vetrobran. Jedino vidim tunel od granja, kako se gubi u daljini i pretvara u crnu tačku.

„Više od sat“, kaže lovočuvar, „ako je vidljivost slaba ili vremenski uslovi loši.“ Da li on to uživa u ovome?

Meni treba sat vremena da stignem do moje mame u Sariju. To je nekih sto kilometara od Londona. Skoro da ne mogu da poverujem da je ovo mesto uopšte u Ujedinjenom Kraljevstvu. Oduvek sam mislila da je ovo ostrvce koje nam je dom pomalo prenaseljeno. Kako moj očuh priča o imigrantima, čovek bi pomislio da je ostrvo u realnoj opasnosti da potone od težine svih ljudi koji su se nagurali na njega.

„Ponekad“, nastavlja lovočuvar, „u ovo doba godine put uopšte ne može da se koristi. Recimo ako bude mećava – to je sigurno pisalo u imejlu koji ste dobili od Heder.“

Ema klima glavom. „Jeste.“

„Kako to misliš?“ Samirin glas je postao jasno kreštav. „Nećemo moći da odemo?“

„Moguće je da dođe do toga“, kaže on. „Ako napada dovoljno snega, staza postaje neprohodna. Tada je previše opasno čak i sa zimskim gumama. Godišnje se nakupi dve nedelje kada je Korin odsečen od ostatka sveta.“

„To bi bilo baš ušuškano“, brzo se umeće Ema, možda da bi sprečila Samirine upadice iz zabrinutosti. „Uzbudljivo. A ja sam naručila dovoljno namirnica...“

„I vina“, dodaje Miranda.

„...i vina“, potvrđuje Ema, „da nam potraje dve nedelje ako baš zatreba. Verovatno sam malo preterala. Planirala sam pravu gozbu za doček Nove godine.“

Niko je zapravo ne sluša. Mislim da smo sve preokupirane ovom novom spoznajom o mestu gde ćemo provesti narednih nekoliko dana. Zato što ipak *ima* nečega onespokojavajućeg u vezi s izolacijom, u vezi sa znanjem koliko smo daleko od svega.

„Šta je sa stanicom?“, pita Miranda pomalo pobednički, kao da ga je uhvatila u laži. „Valjda može čovek da se naprosto ukrca u voz?“

Lovočuvar je gleda. Tada shvatam da je zapravo baš zгодan čovek. Ili bi makar bio, samo da nije nečega u vezi s njegovim pogledom, kao da je opsednut nečim. „Ni vozovi ne idu najbolje kada napada metar snega“, kaže joj on. „Pa se neće ni zaustavljati ovde.“

I s tim rečima, čitav krajolik, ma koliko zapravo bio nepregledan, kao da se skuplja oko nas.